

1.

Man šešiolika metų. Žvelgiu į savo bendraamžes gatvėje: lieknos, grakščios, ilgakojės. Aš bijau pasižiūrėti į veidrodį. Žinau, ten išvysiu šmėklą: akys prigesusios, paakiai pajuodę. Aš vartoju narkotikus...

Man šešiolika metų. Aš labai mėgau šokti. Mano gražios kojos ir rankos. Buvo. Dabar aš visada vaikštau ilgomis rankovėm. Būtinai kelnės. Nes niekas neturi matyti mano išdžiūvusių rankų, kuriose nebėra vietos nė vienam dūriui.

Man šešiolika metų. Kokios neapsakomos kančios. Man skauda. Man bloga. Mano draugai tik pradeda gyventi, o aš nebenoriu, nebenoriu nieko matyti, nieko girdėti. Man reikia tik vienos dozės. Viešpatie, kaip ištvirti dar vieną naktį!

2.

Kaip atsirado Anykščių pavadinimas, nežinoma, tačiau yra gyva legenda, pasakojanti, kad mergaitė, beskalbdama prie upelio, netyčia kultuve trenkusi į nykštį ir iš skausmo pradėjusi šaukti: „Ai nykštį, ai nykštį!“ Nuo to upelį imta vadinti Anykšta. Kita legenda pasakoja, kad prie Šventosios ir Anykštos upių santakos buvęs didelis bajoro Nykščio dvaras. Bajoras su savo devyniais sūnumis žuvęs kare, o jauniausioji marti Ona Nykštienė iš sielvarto nusiskandinusi. Bevardį upelį, kuriame ji nusiskandino, žmonės pavadino Onos Nykštienės vardu, vėliau sutrumpintai – Anykšta, o miestelį, įsikūrusį toje vietoje – Anykščiais.

Gilią Anykščių praeitį mena piliakalniai, kurių rajone yra apie dvidešimt. Žinomiausias ir turistų labiausiai lankomas yra Šeimyniškių piliakalnis, dar vadinamas Voruta.

.....

1.

Man šešiolika metų. Žvelgiu į savo bendraamžes gatvėje: lieknos, grakščios, ilgakojės. Aš bijau pasižiūrėti į veidrodį. Žinau, ten išvysiu šmėklą: akys prigesusios, paakiai pajuodę. Aš vartoju narkotikus...

Man šešiolika metų. Aš labai mėgau šokti. Mano gražios kojos ir rankos. Buvo. Dabar aš visada vaikštau ilgomis rankovėm. Būtinai kelnės. Nes niekas neturi matyti mano išdžiūvusių rankų, kuriose nebėra vietos nė vienam dūriui.

Man šešiolika metų. Kokios neapsakomos kančios. Man skauda. Man bloga. Mano draugai tik pradeda gyventi, o aš nebenoriu, nebenoriu nieko matyti, nieko girdėti. Man reikia tik vienos dozės. Viešpatie, kaip ištvirti dar vieną naktį!

2.

Kaip atsirado Anykščių pavadinimas, nežinoma, tačiau yra gyva legenda, pasakojanti, kad mergaitė, beskalbdama prie upelio, netyčia kultuve trenkusi į nykštį ir iš skausmo pradėjusi šaukti: „Ai nykštį, ai nykštį!“ Nuo to upelį imta vadinti Anykšta. Kita legenda pasakoja, kad prie Šventosios ir Anykštos upių santakos buvęs didelis bajoro Nykščio dvaras. Bajoras su savo devyniais sūnumis žuvęs kare, o jauniausioji marti Ona Nykštienė iš sielvarto nusiskandinusi. Bevardį upelį, kuriame ji nusiskandino, žmonės pavadino Onos Nykštienės vardu, vėliau sutrumpintai – Anykšta, o miestelį, įsikūrusį toje vietoje – Anykščiais.

Gilią Anykščių praeitį mena piliakalniai, kurių rajone yra apie dvidešimt. Žinomiausias ir turistų labiausiai lankomas yra Šeimyniškių piliakalnis, dar vadinamas Voruta.

3.

Pažvelgiau į tamsų dangų, žvaigždėmis ir mėnesiu žėrintį, paskui į žemę, pasinėrusią sidabrinėje prieblandoje. Kaip gražu! Tą stebuklingą naktį viskas yra stebuklas. Kiekvienas daiktas gyvena, mąsto ir jaučia, atidengdamas savo sielą. Senas namas pavirto užburtu rūmu balto marmuro kolonomis, miegūstas tvenkinys – paslaptinga, aukso kibirkštimis degančia gelme, tamsios eglaitės – vienuolėmis, kukliomis Viešpaties tarnaitėmis. Kaip tylu! Girdžiu, kaip gėlės siunčia žvaigždėms savo kvapius atodūsius ir kaip žvaigždės kažką kužda gėlėms.

4.

Šaly dienadaržio durų ant didžiulės spalių krūvos guli senas Brisius – žilas, apžabalęs. Matyti jisai dar mato, bet tik kaip per dūmus, ir savo žmogaus labai dažnai nebepažįsta. Sunki senatvė ir jam: visų ažumirštas, apleistas. Patsai gerai jaučia, kad mažai kam bereikalingas. Bet, kiek galėdamas, rūpinas dar būti naudingų. Nors nebeprigirdi, e sunkios blakstienos amžinai merkia jo traškanotas akis, tečiaus vaiko nuo savęs snaudulį ir klausos. Beklausydamas apsnūsta... Ir girdi per miegą: šlama netoli, tartum eina kas svetimas... Sunkiai kelias senas Brisius iš guolio ir loja užkimusiu, mieguistu balsu.

.....

3.

Pažvelgiau į tamsų dangų, žvaigždėmis ir mėnesiu žėrintį, paskui į žemę, pasinėrusią sidabrinėje prieblandoje. Kaip gražu! Tą stebuklingą naktį viskas yra stebuklas. Kiekvienas daiktas gyvena, mąsto ir jaučia, atidengdamas savo sielą. Senas namas pavirto užburtu rūmu balto marmuro kolonomis, miegūstas tvenkinys – paslaptinga, aukso kibirkštimis degančia gelme, tamsios eglaitės – vienuolėmis, kukliomis Viešpaties tarnaitėmis. Kaip tylu! Girdžiu, kaip gėlės siunčia žvaigždėms savo kvapius atodūsius ir kaip žvaigždės kažką kužda gėlėms.

4.

Šaly dienadaržio durų ant didžiulės spalių krūvos guli senas Brisius – žilas, apžabalęs. Matyti jisai dar mato, bet tik kaip per dūmus, ir savo žmogaus labai dažnai nebepažįsta. Sunki senatvė ir jam: visų ažumirštas, apleistas. Patsai gerai jaučia, kad mažai kam bereikalingas. Bet, kiek galėdamas, rūpinas dar būti naudingų. Nors nebeprigirdi, e sunkios blakstienos amžinai merkia jo traškanotas akis, tečiaus vaiko nuo savęs snaudulį ir klausos. Beklausydamas apsnūsta... Ir girdi per miegą: šlama netoli, tartum eina kas svetimas... Sunkiai kelias senas Brisius iš guolio ir loja užkimusiu, mieguistu balsu.

1.

Mán šešiólíka mētų. Žvelgiù ĩ sàvo bendraamžēs gātvēje: liēknos, grākščios, ilgakōjēs. Āš bijaū pasižiūrēti ĩ véidrodi. Žinaū, teñ išvýsiu šmékłā: ākys prigēsusios, paakiaī pajuōdē. Āš vartōju narkōtikus...

Mán šešiólíka mētų. Āš labaī mēgau šókti. Māno gražiōs kōjos ĩr raņkos. Būvo. Dabañ āš visadā váikštāu ilgomīs rankóvēm. Būtināī kēlnēs. Nēs niēkas netūri matýti māno išdžiúvusių raņķų, kuriose nebērā viētos nē vienām dūriui.

Mán šešiólíka mētų. Kókios neapsākomas kaņčios. Mán skaudā. Mán blogā. Māno draugaī tik prādeda gyvėnti, ō āš nebenóriu, nebenóriu niēko matýti, niēko girdėti. Mán reīkia tik vīenos dōzēs. Viēšpatie, kaīp ištvėrti dār vīenā nāktį!

2.

Kaīp atsirādo Anykščīų pavadinimas, nežinoma, tačiaū yrā gyvā legendā, pāsakojanti, kād mergāitē, beskalbdama priē upēlio, netýčia kùltuve treņkusi ĩ nýkštį ĩr ĩš skaūsno pradėjusi šaũkti: „Ái nýkštį, ái nýkštį!“ Nuō tō upēlį imtā vadinti Anýkšta. Kitā legendā pāsakoja, kād priē Šventósios ĩr Anykštōs ūpių sántakos būvęs didelis bajōro Nýkščio dvāras. Bajōras sù sàvo devyniaīs sūnumīs žūvęs karē, ō jauniáusioji marti Onā Nykštienē ĩš síelvarto nusiskandīnusi. Bevārdį upēlį, kuriamē ĩi nusiskandīno, žmónēs pavadinō Onōs Nykštienēs vardū, vēliaū sutrumĭpintai – Anykštā, ō miestēlį, ĩsikúrusį tojē viētoje – Anykščiaīs.

Giliā Anykščīų prāeitį mėna piliakalniai, kurių rajonē yrā apiē dvīdešimt. Žinomiáusias ĩr turistų labiausiai laņkomas yrā Šeimyniškēlių piliakalnis, dār vadīnamas Vōruta.

3.

Pāžvelgiau ĩ tamšų daņgų, žvaigždēmīs ĩr mēnesiu žērintį, paskuī ĩ žēmē, pasinėrusiā sidabrīnēje priēblandoje. Kaīp gražū! Tā stebuklīngā nāktį viskas yrā stebūklas. Kiekvīenas dáiktas gyvēna, māsto ĩr jaũčia, atideņgdamas sàvo síelā. Sēnas nāmas pavirto užbūrtu rúmu bálto mármuro kolōnomīs, miegústas tvenkinýs – paslaptīnga, áukso kibirkštīmīs dēgančia gelmē, tamsiōs eglāitēs – vienuōlēmīs, kukliomīs Viēšpaties tarnāitēmīs. Kaīp tylū! Girdžiū, kaīp gēlēs siuņčia žvaigždēms sàvo kvapiūs atódūsius ĩr kaīp žvaigždēs kažkā kūžda gēlēmīs.

4.

Šalý dienādaržio dūrų aņt didžiulēs spālių krūvōs gūli sēnas Brisius – žilas, apžabāalēs. Matýti jisaī dār mātō, bēt tik kaīp pēr dūmus, ĩr sàvo žmogaūs labaī dažnaī nebepažįstā. Sunki senātvē ĩr jám: visų ažumirštas, aplėistas. Patsā geraī jaũčia, kād mažaī kām bereikalingas. Bēt, kiek galėdamas, rūpinas dār būti naudīngu. Nōrs nebeprigirdi, ē suņkios blakstīenos amžinaī mērkia jō traškanotas akīs, tečiaus vaīko nuō savēs snaudūlį ĩr klausōs. Beklausýdamas apsnūsta... ĩr girđi pēr miēgā: šlāma netoli, tartum eīna kās svētimas... Suņkiai kēlias sēnas Brisius ĩš guōlio ĩr lōja užkīmusiu, miegūistu balsū.